

STRIBER LAJOS

SZERENCSES TALÁLKOZÁSOK RÉVKOMÁROMBAN

„Ha jó operát akarok hallgatni, Eszterházára megyek.” (Mária Terézia)

Tisztelt olvasóm, ha nagyon jó kamarazenét szeretne hallgatni, Révkomáromba jöjjön! A 2006 óta Pro Urbe (Rév) Komárom-díjas Komáromi Kamarazenekar újfent hangversenyére invitálta a „nemesebb” élőzenére is igényt tartó közönséget. Október 22-én, a patinás Tiszti-pavilon dísztermében teltház várta és tapssal üdvözölte a színre vonuló zenészeket. Aztán Ervin Romano Fulmek, a zenekar jelenlegi művészeti vezetője, egyben karmestere intésére – a Boris Borsányi koncertmester vezette zenekar – a J. S. Bach kortárs, Tomaso Albinoni legismertebb és legnépszerűbb művével, az *Adagio*val nyitotta műsorát; teremtett örömet, szeretetet árasztó atmoszférát.

Ezt követően egy tehetséges ifjú, Sebastian Kotek – a helyi művészeti alapiskola és az Egressy Béni VMK rendezésében megvalósított 13. Beliczay Gyula Zenei Verseny hegedűszólisták kategóriájának a Komáromi Kamarazenekarral való fellépési lehetőséggel jutalmazott győztese – lépett a színre. J. S. Bach legjátszottabb művei egyikével, az *E-dúr hegedűverseny (BWV 1042) – I. Allegro* tételének magabiztos előadásával aratott nagy sikert. A hegedűszólót fuvolaszó követte: Eva Sýkorová, a helyi művészeti alapiskola fuvolanára (a zenekar állandó szólistája) a tőle megszokott magas nívón szólaltatta meg az olasz barokk szerző, Alessandro Marcello *Adagio c.* szerzeményét. Ezután ismét zenekari muzsika következett, a zenekar professzionális előadásában csendültek fel a művek, többek között a cseh mester, Antonín Dvořák *E-dúr szerenádjának* – amely (a műfajra jellemzően) vágyakozást és vidámságot áraszt – *I. Moderato* tétele.

A kiválóan összeállított, az elejétől a végéig gradáló műsor következő szereplője egy izig-vérig hivatásos énekművész, a Harmónia-díjas Becse Szabó Ilona volt. Csodálatos előadásában egy musical slágert, majd Giacomo Puccini két operájának egy-egy részletét: a *Turandotból* a *Nessun Dorma c.* áriát, a Gianni Schiccióból pedig az *O mio babbino caro* című szoprán áriát hallhattuk.

Ervin Romano Fulmek zenész családban nőtt fel. Mint állítja: „Nem volt kérdéses, hogy én is zenész leszek. De én mindent az Úrtól kaptam ajándékba. Kötelességemnek érzem abból alázattal és szeretettel másoknak is juttatni – örömet szerezni.” Jelenleg a helyi művészeti alapiskola tanára; vallja: „Komárom lett az otthonom.” A most látottak és hallottak – a megfiatalodott zenekar fegyelmezett játéka, a zenészek örömtől sugárzó arca – ékes bizonyítéka annak, hogy a művészeti vezető és a zenekar egymásra találása is szerencsés találkozás. Ugyancsak nagy öröm volt látni és hallgatni egy szintén szerencsés találkozás eredményét – (a ma már tanártársak) Harmat Rudolf tanár úr és legsikeresebb tanítványa, Boris Borsányi duettjét –, színvonalas muzsikálását.

Harmat tanár úr – egyedüli olyan tagja a jelenlegi zenekarnak, aki már 1966-ban az alapító tagok egyike volt – évtizedeken át végzett szervező munkája felbecsülhetetlen komáromi érték. Az, hogy a Komáromi Kamarazenekar ma is létezik, nagymértékben Harmat kollégának köszönhető. Azt is örömmel nyugtázzhatjuk, hogy a jelenlegi városvezetés mind erkölcsileg, mind anyagilag támogatja a helyi, zenei rendezvényeket. A hálás közönségnek percekig tartó állótapsával két ráadászámot – Johannes és Josef Strauss: *Pizzicato polka*; Egressy Béni: *Klapka-induló* – sikerült kitapsolnia. Így talán nem túlzás feltételezni, hogy a gazdag műsorban mindenki talált olyan művet, amely a lélektől lélekig hatott.

Megszívlelésre néhány Kodály üzenet: „... többsége annak, amit naponta szerte a világon hallunk: a mindennapok, hétköznapok, emberi gyarlóságok zenéje – nem is érdemli a zene nevet” „...újabb veszedelmet rejt, ha valaki soha másképp zenét nem hall, mint rádión. Abban a hiszemben nő fel, hogy minden zene olyan kényszeredetten, csikorgóan, fülfacsaróan hangzik, mint gyakran a legjobb készüléken is. A rádió csak zenepótlékot nyújt, aki valóságnak veszi, sohasem tudja meg, mi az igazi zene.”

A Komáromi Kamarazenekarral való szerencsés találkozások – az élő zene által bárki megtudhatja, mi az „igazi zene”! Várjuk, a következő „szerencsés találkozásokat”! Addig is: Vivat, Komáromi Kamarazenekar! Vivat, Révkomárom!

